

Luxemburg, 28 aprilie 2016

Hotărârea în cauzele conexe C-191/14, C-192/14 Borealis Polyolefine GmbH, OMV Refining & Marketing GmbH/Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft, C-295/14 DOW Benelux BV și alții/Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu, C-389/14, C-391/14, C-392/14, C-393/14 Esso Italiana S.r.l. și alții, Api Raffineria di Ancona SpA, Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA, Dalmine SpA/Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto și alții

Presă și informare

Curtea declară nevalidă cantitatea anuală maximă de cote gratuite de emisii de gaze cu efect de seră stabilită de Comisie pentru perioada 2013-2020

Comisia Europeană dispune de 10 luni pentru a stabili o nouă cantitate, alocările precedente de cote neputând fi repuse în discuție

În cadrul Protocolului de la Kyoto, o directivă a Uniunii¹ urmărește reducerea semnificativă a emisiilor de gaze cu efect de seră² în scopul protejării mediului. Potrivit directivei, statele membre pot alocă întreprinderilor emițătoare de gaze cu efect de seră drepturi de emisie denumite cote³. O parte a cotelor disponibile⁴ este alocată cu titlu gratuit. În cazul în care cantitatea de cote gratuite alocate provizoriu de statele membre depășește cantitatea maximă de cote gratuite stabilită de Comisie, se aplică un factor de corecție transsectorial uniform („factor de corecție”) pentru a egaliza aceste valori și pentru a reduce cotele alocate provizoriu⁵.

Mai multe întreprinderi care produc emisii de gaze cu efect de seră au formulat acțiuni în justiție în Italia, în Țările de Jos și în Austria împotriva autorităților naționale însărcinate cu alocarea cotelor de emisie de gaze cu efect de seră. Acestea contestă validitatea deciziilor naționale de alocare pentru perioada 2013-2020 și, indirect, cantitatea anuală maximă de cote (precum și factorul de corecție) stabilită de Comisie în două decizii în 2011 și 2013⁶. Instanțele naționale în fața cărora acțiunile sunt pendinte solicită Curții de Justiție să se pronunțe asupra validității deciziilor Comisiei.

Prin hotărârea pronunțată astăzi, Curtea constată în primul rând că decizia Comisiei din 2011, care a exclus luarea în considerare a emisiilor producătorilor de energie electrică pentru determinarea cantității anuale maxime de cote, este validă. Astfel, din această directivă rezultă că, **spre deosebire de emisiile generate de instalațiile industriale, emisiile generate de producătorii de energie electrică nu sunt niciodată luate în considerare pentru determinarea cantității anuale maxime de cote. În această privință, Comisia nu are nicio putere de apreciere.** Un

¹ Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 (JO L 140, p. 63).

² Principalul gaz responsabil de efectul de seră al Pământului este dioxidul de carbon (CO₂).

³ O cotă reprezintă emisia în atmosferă a echivalentului unei tone de dioxid de carbon.

⁴ **Cantitatea totală a cotelor disponibile** este calculată pe baza unei investigații de ansamblu a emisiilor anterioare și, începând cu 2010, a unei **reduceri anuale de 1,74 % („factor linear”)**.

⁵ Este posibil ca cererea să fie inferioară cantității maxime. În acest caz, diferența este scoasă la licitație și factorul de corecție nu este utilizat. În plus, directiva prevede **reducerea graduală a cotelor gratuite** în vederea **suprimării acestora în anul 2027**. Începând cu această dată, nu vor mai exista, așadar, cote scoase la licitație.

⁶ Decizia 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 130, p. 1) și Decizia 2013/448/UE a Comisiei din 5 septembrie 2013 privind măsurile naționale de punere în aplicare pentru alocarea tranzitorie cu titlu gratuit a cotelor de emisii de gaze cu efect de seră în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 240, p. 27).

astfel de tratament asimetric al emisiilor, care limitează numărul de cote disponibile, este conform cu obiectivele directivei.

În ceea ce privește decizia Comisiei din 2013, și anume cea care stabilește factorul de corecție, Curtea arată, în primul rând, că domeniul de aplicare al directivei a fost extins începând cu 1 ianuarie 2013 astfel încât să includă, printre altele, emisiile rezultate din producția de aluminiu și din anumite sectoare ale industriei chimice. În continuare, Curtea subliniază că, potrivit termenilor directivei și în pofida unor versiuni lingvistice diferite – care au afectat uniformitatea interpretării și aplicării acesteia de către diferite state membre – **Comisia, atunci când calculează cantitatea anuală maximă de cote, este obligată să se raporteze doar la emisiile instalațiilor incluse în sistemul comunitar începând cu 2013**, iar nu la toate emisiile incluse de la această dată. Astfel, Comisia ar fi trebuit să se asigure că statele membre îi comunică datele pertinente. În cazul în care aceste date nu i-ar fi permis să stabilească cantitatea anuală maximă de cote și, prin urmare, factorul de corecție, ea ar fi trebuit cel puțin să solicite statelor membre să efectueze corecțiile necesare. Or, Comisia a ținut seama de datele anumitor state membre care, spre deosebire de altele, îi comunicaseră emisiile generate de activități noi efectuate în instalații deja suspuse sistemului de comercializare a cotelor înainte de 2013. **Din acest punct de vedere, decizia Comisiei este nevalidă.**

Rezultă că, în funcție de datele care vor fi furnizate de statele membre pe baza criteriilor indicate de Curte, cantitatea anuală maximă de cote ar putea fi superioară sau inferioară celei stabilite de Comisie până în prezent.

În ceea ce privește perioada anterioară datei de azi, Curtea declară, pentru a evita grave repercusiuni asupra unui număr ridicat de raporturi juridice încheiate cu bună credință, că anularea factorului de corecție nu va avea efecte asupra alocărilor finale care au avut deja loc în statele membre pe baza unei reglementări considerate valide.

În ceea ce privește perioada ulterioară datei pronunțării hotărârii, declarația de nevaliditate creează un vid juridic temporar care riscă să întrerupă punerea în aplicare a sistemului de comercializare a cotelor și, prin urmare, realizarea obiectivelor directivei. Curtea decide așadar că hotărârea sa nu va produce efecte decât după o perioadă de zece luni de la data pronunțării pentru a permite Comisiei să adopte măsurile necesare.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708